

Cánh Phượng Chiều

Hoàng Hà

Chút nắng cuối ngày của chiều tà như tấm khăn choàng phủ hờ trên đường phố. Đây đây, dưới gốc phượng già đã có những cánh bướm đỏ sẫm, đó là kết quả của cái hoa vôi vàng đơn nụ. Và đó cũng là bức thông điệp đầu tiên cảnh tỉnh cho chúng tôi biết, lại chuẩn bị cho mùa thi đầy khó khăn, nan giải

Huế chơi vui giữa hai mùa xuân-hạ. Với tôi, giờ này bức thông điệp đó thức tỉnh tôi bước về một ký ức xa xôi: Cái ngày đầu tiên tôi gặp anh, quen anh, yêu anh để rồi lại phải xa anh mãi mãi

Cái nắng mùa thi năm ấy sao dịu dàng và có sức níu kéo lòng người đến như vậy. Anh-em, cũng như những sinh viên khác đang cố lượm, nhặt cho mình những con chữ để bước vào phòng thi. Trong phút giây sao lãng, anh nhặt cánh phượng rơi rồi đi đến bên tôi: - “Xoè tay ra đi em!” Tôi ngẩng đầu lên mỉm cười, như thể ..., bất chợt ánh mắt tôi chạm vào ánh mắt anh - bối rối, nói khẽ “...học đi em...!”

Ánh nắng đang lụi dần theo sự di chuyển của ông mặt trời. Nhưng tôi cảm thấy ngọt ngát đến vô cùng: tôi nhớ anh, nhớ đến cháy lòng, kỷ niệm về anh cứ dội về một một trong tôi

Sau cánh phượng đặt vào lòng tay tôi chiều hôm ấy là cả một chuỗi ngày dài tràn đầy hạnh phúc. Trong cái nắng rạo rực của mùa hè, mùa thi năm ấy, tôi đi bên anh và bên cạnh cuộc đời như thể không có gì chia cách được chúng tôi. Vậy mà ...!

Giờ này ở nơi đó, anh còn nhớ không? Tình yêu đến nhẹ nhàng, dịu êm và nhanh chóng như cánh phượng rơi, để rồi ra đi cũng đúng như thế.

Không một lời hứa hẹn, anh im lặng ra đi để lại sau lưng cả một trời đông bão. Với cánh phượng buồn thiu còn nép mình trong trang sách chiều hôm ấy